

PRESTIŽNÍ STUDENT

BIZÁR

3. 4. 2023

dvacáté číslo

ČLENOVÉ REDAKCE

**PÁJA
CHALUPOVÁ
3.B**

**ANIČKA
VERNEROVÁ
3.B**

**ELIŠKA
DOLEŽILKOVÁ
2.B**

**MAKY
NOVÁKOVÁ
2.A**

**MAJDA
MAJNEROVÁ
2.B**

**KRISTÝNA
SIEGLOVÁ
2.B**

**MAJDA
KOZLOVÁ
2.B**

**ŠIMON
ROSKOVEC
2.D**

**KLÁRKA
HÁJKOVÁ
3.C**

**MARKÉT
POPELKOVÁ
1.A**

**MAREK
BARBUŠ
3.B**

**ONDRA
GROH
4.B**

**EVI
VACKOVÁ
3.B**

**ADAM
BIBEN
4.B**

**KUBA
MEJZR**

**KLÁRKA
ŠOLTYSOVÁ**

OBSAH

GRAFIKA

Pavla Chalupová

Majda Majnerová

Majda Kozlová

ILUSTRACE

Šimon Roskovec

KOREKTURA

Anička Vernerová

Majda Majnerová

Klára Hájková

TITULNÍ STRANA

Šimon Roskovec

Evi Vacková

Úvodník	3
Pořady o vaření: naděje českého bizáru	4
Co se zdá profesorům na Arabské bizarní? Zeptali jsme se	6
Čajík z kabinetu aneb spill the tea - professor's edition	7
Ukradená propiska, fyzický souboj politické trosky a žvýkačková Evropa aneb politické bizárky	8
KAFKAesque: Poznejte Kafkovu poetiku očima dnešních umělců z celého světa	10
Křížovka	11
O literatuře i jinde, než ve škole aneb Kafka očima současných umělců	13
Swipe left, swipe right: jak nás ovládá instagram?	15
Nemám to vědecky podložené, ale to je jedno: rozhovor s Michalem Štorkem	16
Každoroční maturantskej mošpit aneb neuklouzni na louži krve	20
Moser a Plecháč	21
Rudá záře nad Arabskou	22

Velkým tématem minulého měsíce se stalo sprchování studentů po hodině tělesné výchovy. Hromadný e-mail, který apeloval na studenty, aby se po tělocviku osprchovali, jelikož smrdí, vyvolal řetězovou reakci znepokojivých odpovědí. Bizarní konverzace mezi studenty našeho gymnázia se stala hezkým pobavením v hodině biologie nejen pro mě. Kromě našťvaných odpovědí, zaslání autora originálního e-mailu do patřičných míst a dokonce i jakýchsi pokusů o marketingové tahy, se ke konci konverzace objevila zpráva, která s nevinným bizárem už neměla nic společného.

Jedno sdělení ve svém závěru obsahovalo: „Mohli bychom všechny smradlavé natlačit do sprch. (Prý to dělali někde v Německu).“ Tento výrok byl překvapivě všemi ignorován a další reakce odkazují na předchozí nebo následujících e-maily. Komentář si rozhodně žádnou pozornost nezasloužil, zato jeho autorovi by se pár hodin dějepisu či etiky navíc rozhodně šiklo.

Tento nemístný „vtípek“ je také součástí bizáru, o kterém je březnové číslo. Bizár není vždy jen nevinné guilty pleasure, nad kterým se pobavíme. Někdy se jedná o nemístné, vulgární nebo, jako v tomto případě, naprosto neuctivé pokusy o cosi, čemu se rozhodně nedá říkat humor.

My jsme se v tomto čísle rozhodli zaměřit hlavně na ten pozitivní bizár, kterému se můžeme společně všichni zasmát. Rozhovor s magistrem Michalem Štorkem nebo velmi populární politický bizár jsme zpracovali na následujících stránkách. Nechybí zde ani populární škola naruby. Tentokrát ale s malým háčkem. Rubrika není na konci označená specifickým logem. Co je pouhým vtípkem a co bohužel bizarní reali-

realitou na naší škole, budete muset odhalit sami. Jeden ze článků nám napsala i paní profesorka Vondráčková, za což jí moc děkujeme.

Kromě bizáru v tomto čísle najdete i články spojené s Franzem Kafkou, jelikož tento rok slavíme 100 let od jeho smrti. My jsme se k této příležitosti spojili se školním časopisem *Gymnazijně Virtuální Periodikum* z Gymnázia Na Vítězné pláni. V této naší spolupráci jsme si navzájem propůjčili jednu reportáž z akcí, které se konaly v Praze právě na téma Kafka.

Dále bych zde chtěla oznámit, že oficiálně spouštíme naše webové stránky. Na webovkách najdete články v online verzi, archiv starších čísel, galerii s fotkami z našich akcí a spoustu dalšího. Stačí naskenovat QR kód na zadní straně časopisu, který vás přesměruje přímo do online světa. Stránky spouštíme k našemu výročí dvacátého čísla a předběžně i k dvěma letům naší existence, ale k této oslavě víc až příští měsíc. Za jejich tvorbu děkujeme Adamu Bibenovi ze 4.B.

Adama tímto také vítám zpět v redakci po téměř roční pauze. Vrací se v plné síle i s programátorskými znalostmi a samozřejmě skvělými články. Spolu s Adamem se k nám přidává i Evi Vacková (3.B), která si bere na starost kromě psaní článků i veškerou foto a video tvorbu.

Milé čtenářky a milí čtenáři,
příjemné čtení i pod kořenem Vám přeje

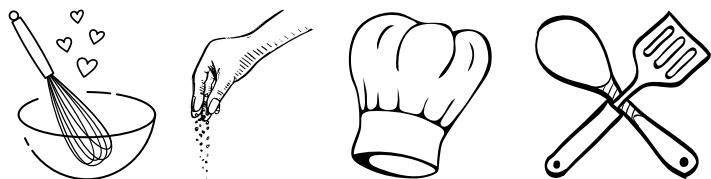
šéfredaktorka Pavla Chalupová

Šéfredaktorka

POŘADY O VAŘENÍ: NADĚJE ČESKÉHO BIZÁRU

Je mi jasné, že jako prestižní studenti, elita národa a budoucnost této země, všichni konzumujeme velmi inteligentní obsah. Samozřejmě, že vše, co čteme a sledujeme, je vysoce intelektuální. Ještě, že nejsem elita národa. Moje guilty pleasure jsou totiž pořady o vaření. Ale to ne tak ledajaké – *Vaření s Jaromírem Soukupem a Babica vs. Sapík*.

Takové klenoty české televizní tvorby stojí za mnohem víc, než je jen opakovaná repríza několikrát za sebou (ano, díly *Vaření s Jaromírem Soukupem* opravdu běží na TV Barrandov několikrát za sebou). Měly by být ve zlatém trezoru české televizní tvorby (který by byl uzamčený na čtyřicet zámků, opatřen radioaktivním polem a vhozen na dno Mariánského příkopu).

GENIÁLNÍM pořadem je *Babica vs. Sapík*, dvě legendy svádící souboj. Nebo spíš Dlouhý a Široký, kde jsou oba díky alkoholu Bystrozrací. Jirka a Jaroslav jsou totiž zalezlí v (nejspíš) moravském sklípku a při vaření si dávají do nosu. Na rozdíl od Soukupa však opravdu umí vařit,

Sapík je uznávaný kuchař. Jirka Babica je prostě showman, který dropuje nesmrtelné hlášky „Když nemáte žádný houby, tak tam nedávejte vůbec žádný houby.“, „Nefandím čirejm vývarům, já fandím Spartě!“, „Alkohol měřím na panáky a ne na centilitry.“, „Mám obchod s lyžema, zpívám, jsem dobrej milovník.“

Oba ovšem vaří násobně líp než padesát Soukupů, ale na pořadu je nejzábavnější jejich interakce („Jiří, tohle tohle...“). Když vaří jeden, druhý nad ním stojí jak jeho babička a komentuje, co se na stole odehrává. To vše s pár promile v krvi. Asi jako když přijdete v noci z klubu domů a s kamarádem víte, že si musíte něco uvařit, ačkoliv vás neposlouchá vlastní tělo a nevíte, kde je nahoře a kde dole.

Pokud se k vašemu uchu už v minulosti doneslo jméno Jaromír Soukup, dozajista dokážete odhadnout, jak tento mimozemšťan vaří. Tedy, vaří je dost silné slovo, spíše to vypadá, že tatínek jel s dětmi na Apaluchu a musí je rychle něčím nakrmit, ve většině případů jde o jídlo na úrovni „přidej vejce“.

Tedy absolutně nejde o to, jak Jaromír vaří, ale co mu vyjde z pusy. Nejspíš má problém s agresivitou, protože během pořadu téměř v každém díle nadává na „ty deb*lní kulatý nože“. Proč? To nikdo

neví. Proč si nesežene nože s rovnou čepelí? Protože pak by v pořadí neměl o čem mluvit a nemohl by nadávat na štáb, který mu „ty rovný nepořídil“.

Jeho geniální mysl mu například napověděla, že loupat brambory je nejlepší ihned potom, co je uvaří. Takže je překvapený, když ho pálí ruce a nezapomene nadávat a prohlásí, že změní název pořadu na „Spálené ruce Jaromíra Soukupa“. Pojď do toho, Míro, já si to pustím. A když zrovna nena-

dává na nože, funí do portu. A na to má nejspíš postprodukce úchylku, jinak by to vymazala. Takhle můžete i vy mít doma funění Jaromíra Soukupa. A kdyby vám i tohle všechno přišlo naprosto v pořádku, pusťte si Agátu Jaromíra Soukupa. Ale o tom třeba někdy příště. Na to opravdu nemám kapacitu.

z důchodu Klára Šoltysová

PŘIDEJTE SE K NÁM DO REDAKCE!

PROTOŽE SKVĚLÝCH LIDÍ NENÍ NIKDY DOŠT!

- stačí se ozvat na instagram @prestiznistudent
- můžete psát, o čem zrovna chcete od básniček, přes úvahy po reportáže...
- časová flexibilita je samozřejmost aneb víme, jak náročné je být prestižním studentem

Co se zdá profesorům na Arabské bizarní? Zeptali jsme se

Jak už jste si jistě stihli všimnout, tématem našeho dubnového čísla je „bizár“. Poněvadž zde nechceme uvádět pouze úhel pohledu nás, studentů, rozhodli jsme se vyzpovídat i pár profesorů z našeho učitelského sboru. Ti nám dokázali velmi originálními způsoby odpovědět na náš dotaz, za což jim všem velmi děkujeme.

Co Vám připadá na Arabské bizarní?

Blanka Hniličková

„Otázka je pro mě zvláštní, ne jednoduše uchopitelná a srozumitelná, protože já si pod pojmem bizarní představím něco trochu ‚úchylného‘. A jako bizarní mně v naší škole nic nepřipadá, jinak bych to možná už nějak řešila nebo se ozvala. V obecnějším pohledu mě bizarní připadá systém přijímacích zkoušek na střední školy, vůbec ne jeho digitalizace, ale samotné testy – drilování se způsobu kladení otázek, třeba si vzpomínám, jak se dcera učila významy přísloví, která nikdy neslyšela. A stále podceňovaná nutnost rozšiřování všeobecného moderního vzdělání.“

Alena Horáčková

„Vezmu-li v úvahu, že původní význam slova bizarní znamená i rozmarný, podivný, smělý ... vychází mi z toho jediné – za bizarní na GA považuji skutečnost, že jsem tu zatím vydržela 32 let. A tím je řečeno vše.“

Michal Ctibor

„Bizarní? To mě teď asi zrovna nic nenapadá (smích). Mě spíše překvapuje, jak je tu klidno.“

Když jsem tady totiž studoval já, tak se na chodbách studenti prali a pořád někde lítala

mokrá houba... Možná je tedy lehce bizarní nějaká setrvačnost, protože i po patnácti letech je tady stále Cyrilova vyhlídka (a kdo ze studentů ještě ví, kdo to ten Cyril byl), ale jinak mi Arabská připadá vlastně jako dost seriózní instituce.“

Daniela Petříčková

„Podívejte se na počet skříněk. Nevím jestli to platí ještě teď, já jsem to letos nekontrolovala, studenti mají k dispozici 665, respektive 666 skříněk. V té poslední se skrývá... patrně asi ďábel.“

Lenka Veselá

„Přijde mi bizarní, že i když se navyšují počty hodin, žáci toho více neumí. Co se držet osvědčeného hesla: ‚Někdy méně znamená více!‘ To je ale problém ve školství obecně.“

Tomáš Brinke

„Co mi přijde na Arabské bizarní? Pokud jako jedna z možných synonym k výrazu bizarní přiřadím slova neobvyklé či fantastické, tak mi na naší škole připadá bizarní ochota studentů i učitelů setkávat se i nad rámec svých každodenních povinností. Tedy nejen při každodenní výuce, ale i ve volném čase o přestávkách, po vyučování, někdy i o víkendech. Právě v těchto chvílích se lidé scházejí za tím účelem, aby připravili, nacvičili a poté mohli představit mnoho svých aktivit, které ukazují, že Arabská žije stále bez ohledu na zvonění.“

Anička Vernerová

ČAJÍK Z KABINETU

aneb spill the tea - professor's edition

V této rubrice vás vezmeme za dveře kabinetů a do myslí profesorů naší školy. Těm jsou pokládány otázky, na které byste se pravděpodobně jen tak nezeptali nebo by vám nemusely být zodpovězeny.

Právě z těchto důvodů je celý rozhovor anonymní. (Rod respondenta může být změněn.) Kdo na otázky odpovídal? To zůstane tajemstvím, jen na vás je vyčíst mezi řádky, o koho se jedná. Své tipy a otázky, na které by vás zajímala odpověď, nám můžete psát na instagram @prestiznistudent.

Kdybyste neučila, co by byla vaše práce?

Rentiérství, vždycky byl můj sen být rentiérkou.

Co vás vytáčí na studentech?

Duchovní malátnost, abych citovala klasika: „Nejsou hloupí, jsou líný.“

Měla jste někdy nějakého studenta, který vás vysloveně štvál nebo jste ho fakt neměla ráda?

To asi ne. Ono to rozčilování je z 99 % taková hra, které v podstatě rozumí jak studenti, tak ten, kdo tu hru s nima hraje.

Jaký historický diktátor byste byla a proč?

Historický diktátor? No, teď jste mě zaskočila, já bych asi nechtěla být diktátor. Já bych chtěla být velký manipulátor v pozadí. Tady totiž hrozí to nebezpečí, že diktátoři vždycky špatně dopadnou.

A kdybyste si musela vybrat?

Musím si vybrat diktátora? Já nechci být diktátor. Mně ta role vlastně přináší takový odpor. Teď si možná studenti zasmějí, že mám diktátorské praktiky a k žádnému diktátorovi se nehlásím.

Ale možná nějaký z těch tragédií francouzské revoluce, co je potom popravili. To zas nebyli diktátoři...

Kolik vyděláváte?

No to je pohyblivé, já mám poloviční úvazek a záleží samozřejmě na dovolené, na počtu odpadlých hodin a tak. Je to plus mínus 20 000 korun. A já jsem spokojená, já už nic nepotřebuji.

Co byste na téhle škole změnila?

Ledasco, ale abychom to nechali na té úrovni žertovného hovoru, tak barvu skříněk. Vždycky, když jdu okolo, tak si připadám, že kráčím podél nastoupené vojenské jednotky. Já vím, že zrovna skříňky budou připadat ledaskomu asi dětinské. Ale já bych k tomu použila obrat pars pro toto (část za celek). To je něco, v čem se ta podstata vyjevuje. A to v těch totálně stejných skříňkách. Zastupuje to možná to, co by potřebovalo změnu, méně unifikace.

Co máte na sobě nejradši a naopak?

Možná určitou urputnost. Představte si pod tím, milí čtenáři, co chcete. Třeba určitou vytrvalost a zvilost. A možná odhodlanost se tak rychle nevzdat.

A má zjevně špatná vlastnost je určitě příliš velká impulzivnost. Někdy rychlejší reakce než zamyšlení. Prostě když dostanu záchvat vzteku, tak musí všichni poznat, že mám vztek. A ne, že to zaobalím do nějakých falešných lidskoprávních hesel.

Vyzkoušela jste někdy drogy?

Jo, ale jenom ty měkké.

Jaký je váš nejtrapnější zážitek z této školy?

Moje poslední slova, která jsem musela pronést maturantům. Když totiž studenti odmaturojí, tak se všichni sejdou a když jste třídní, tak vás čekají orgie řečí. Všichni mluví a těm studentům přejí něco do života. A já jsem měla pocit, že nemám co říct a vznikl z toho takový konglomerát výzev k ušlechtilosti. Moje schopnost se vyjádřit silně selhala. Jo to bylo nejpříšernější. Už v životě studentům nebudu přát nic dobrého!

Co je vaše guilty pleasure?

Analýzy politické situace. Já si to přečtu a trpím u toho jako zvíře.

Které učitelské záchody jsou nejlepší?

Učitelské záchody? No samozřejmě tady na patře. Protože jsou nejbliž. Oni jsou jeden jako druhý.

Pavla Chalupová

Ukradená propiska, fyzický souboj politické trosky a žvýkačková Evropa, aneb politické bizárky

Nedílnou součástí politiky je všudypřítomnost médií: fotografové fotí každý váš škleb, kameramani natáčejí vaše proslovy, a novináři jsou připraveni vzít z kontextu každé vaše slovo. V ideálním světě by veřejnost k politickým bizárům vůbec neměla přístup, ale vzhledem k tomu, že jediný politik, který žádný bizár nemá, je severokorejský diktátor Kim Jong Un, v ideálním světě fakt nežijeme. Z tohoto důvodu jsem si pro vás připravil několik perliček, přesněji tři, zachycených přímo na kameru.

Ukradené drahokamové pero

Expremiér, exprezident, exdemokrat a podporovatel Ruska Václav Klaus se při návštěvě Chile v roce 2010 proslavil kleptomanským kouskem. Okázale lišáckým způsobem odcizil protokolární pero. Václav Klaus se nejprve hájil tím, že se jedná o zcela obyčejné, spotřební pero, které si politici berou jako suvenýry z nejrůznějších schůzí, jednání a summitů. Mluví tiskového oddělení chilské prezidentské kanceláře, Paola Elbeitová, však uvedla, že se jednalo o speciální pero z dílen chilských šperkařů, posázené drahokamy lapis lazuli, které mělo v roce 2010 hodnotu v řádech

statisíců až milionu korun českých. Reprezentace Česka výborná, ale co bychom čekali od někoho, kdo hájí Ruskou invazi na Ukrajinu.

Dostaneš flákanec

„Jestli tady pudeš, dostaneš flákanec,“ zaznělo v jedné z neoficiálnějších místností České republiky. Bývalý člen SPD a nynější člen České suverenity sociální demokracie, bývalého politického hnutí Volný Blok, Lubomír Volný, se silně rozhořčil poté, co mu předsedající tehdejšího jednání vypnul mikrofon. To, že Volný v předcházejících minutách veřejně

nadával nejen ČSSD, ale i předsedajícímu samotnému, mu asi vypadlo. Volný intenzivní nápor emocí nezvládl a rozhodl se, že předsedajícího svrhne z pomyslného trůnu Poslanecké sněmovny, a bude mluvit přímo do jeho mikrofonu. A přesně to se stalo. V následujících minutách Volný hulákal do mikrofonu legendární flákanec, zatímco ho ostatní členové ČSSD tahali za tričko pryč. Ano, toto se opravdu stalo v tom samém sále, ve kterém zvolili Tomáše Garrigua Masaryka prezidentem.

Miloš Zeman

Kéž bych mohl vyjmenovat jenom jeden jedinej bizár exprezidenta, exministra a podporovatele Číny Miloše Zemana, ale bohužel. Proto jsem se rozhodl jmenovat pár z nich:

Bablbam

Zeman sebevědomě nakračuje před plný plenární sál Evropského parlamentu, chopí se mikrofonu a z jeho úst vyleze: „Maj juropíjan drým daz not inklúd, dz scejk in dz centr of juropíjn komišn, vič luks lajk aeh bablbam ent cejsc lajk aeh bablbam.“

Někteří europoslanci se smějí, no a jiní (zejména ti čeští) tuší, že se ze Zemana stala světová celebrita.

Pro účely lepšího porozumění jsem si dovolil Zemanovu glosu přeložit do češtiny: „Můj Evropský sen nezahrnuje steak v ústředí Evropské komise, jenž vypadá jako žvýkačka a

chutná jako žvýkačka.“ Tímto Zeman pravděpodobně spojoval budoucnost Evropské unie s bruselskou kuchyní.

Pasy

Nene, tentokrát se nebudeme ani o cestovních dokladech a ani o kočičkách, ale o hanlivém názvu ženského pohlavního ústrojí. Zeman se ve svém rozhlasovém pořadu *Hovory z Lán* rozvášnil nad skupinou P*ssty riot. Paní redaktorka se snažila konverzaci stočit od skupiny pryč, ale marně. Zeman položil redaktorce osudový dotaz: „Víte, co je pasy, paní redaktorko? Ku*da.“ A to vše ve veřejnoprávním rozhlasu ČRo.

Aligátor

Těsně po vyhlášení oficiálních výsledků prvního kola prezidentských voleb v roce 2013 se nadějný prezidentský kandidát Zeman rozhodl, že opět předvede, zač je toho loket. Nejprve vzorně odpovídal na dotazy redaktorky Prima news, když se však zeptala na otázku, jaký telefon pan Zeman používá, plný euforie z postupu do druhého kola Zeman odvětil: „Já mám telefon, jmenuje se aligátor, RAAWR,“ a gestikuloval aligátora.

Tak to vidíte, politici jsou jako influenceři a bėčkové celebrity. Jediný rozdíl je, že politiky si volíme a oni o nás na oplátku rozhodují. Nepodceňujme to a choďme k volbám!

Marek Barbuš

KAFKAesque

Poznejte Kafkovu poetiku očima dnešních umělců z celého světa

Jak pravděpodobně mnozí z vás ví, letošní rok má pro Prahu speciální význam. Naše metropole si totiž připomíná 100 let od úmrtí svého nejproslulejšího spisovatele – Franze Kafky. Ponořit se do světa tohoto geniálního umělce nám během roku umožní mnoho připravovaných akcí – já jsem zavítal na výstavu KAFKAesque v centru současného umění DOX.

Hned na úvod bych rád zmínil, že pokud chcete poznat přímo Kafku samotného, nebude nejspíš tato expozice pro vás. Nachází se zde sice několik textů o samotném spisovateli (i několik pasáží z jeho písemností), slouží ale spíše k pochopení samotné „kafkovské“ atmosféry. Výstava se rozkládá do dvou pater a zabere vám přibližně necelou hodinu vašeho času – samozřejmě ale záleží i na tom, jak důkladní se rozhodnete být. Čekají zde na vás jak obrazy, plastiky a instalace, tak i promítání krátkých filmů prodechnutých atmosférou Kafkových děl.

Jednotlivá díla po většinu času brilantním způsobem předávají pocity, které čtenář prožívá nad Kafkovými texty – dělají to ale citlivě, svěže a přesto důvěrně. Při pohledu na jména autorů jednotlivých děl, jako jsou Jan Švankmajer nebo David Lynch, se tomu ale opravdu nelze divit. Dopomáhá tomu jistě i samotný prostor, který (zvláště v prvním patře) skvěle podkresluje celý zážitek a přesně odpovídá stanovenému tónu vý-

stavy. Čtenářům, kteří jsou blíže seznámeni s Kafkou jako autorem, připomenou tmavé stísněné a chladné místnosti taková díla jako *Proces*, *Proměnu* nebo *Zámek*. Nenechte se však zmást! Stejně jako Kafkova literatura jsou i samotná díla neskutečně různorodá. Liší se jedno od druhého svým vyzněním a prozkoumávají celou šíři spektra Kafkovy tvorby – od expresionismu po existencialismus a absurdismus. Tomu pomáhá i fakt, že druhé patro výstavy působí trochu jinak než první – je světlejší a jaksi přívětivější. Tomu odpovídají i jednotlivé obrazy a plastiky zde přítomné.

Rozhodně nemusíte mít strach, že byste výstavu nestihli, trvá totiž až do 22.9. 2024. Co se mého osobního názoru týče, mohu vám ji opravdu jen doporučit. DOX (jako prostor samotný) opět na maximum využívá svého potenciálu – v souvislosti s tím je ale třeba ocenit i

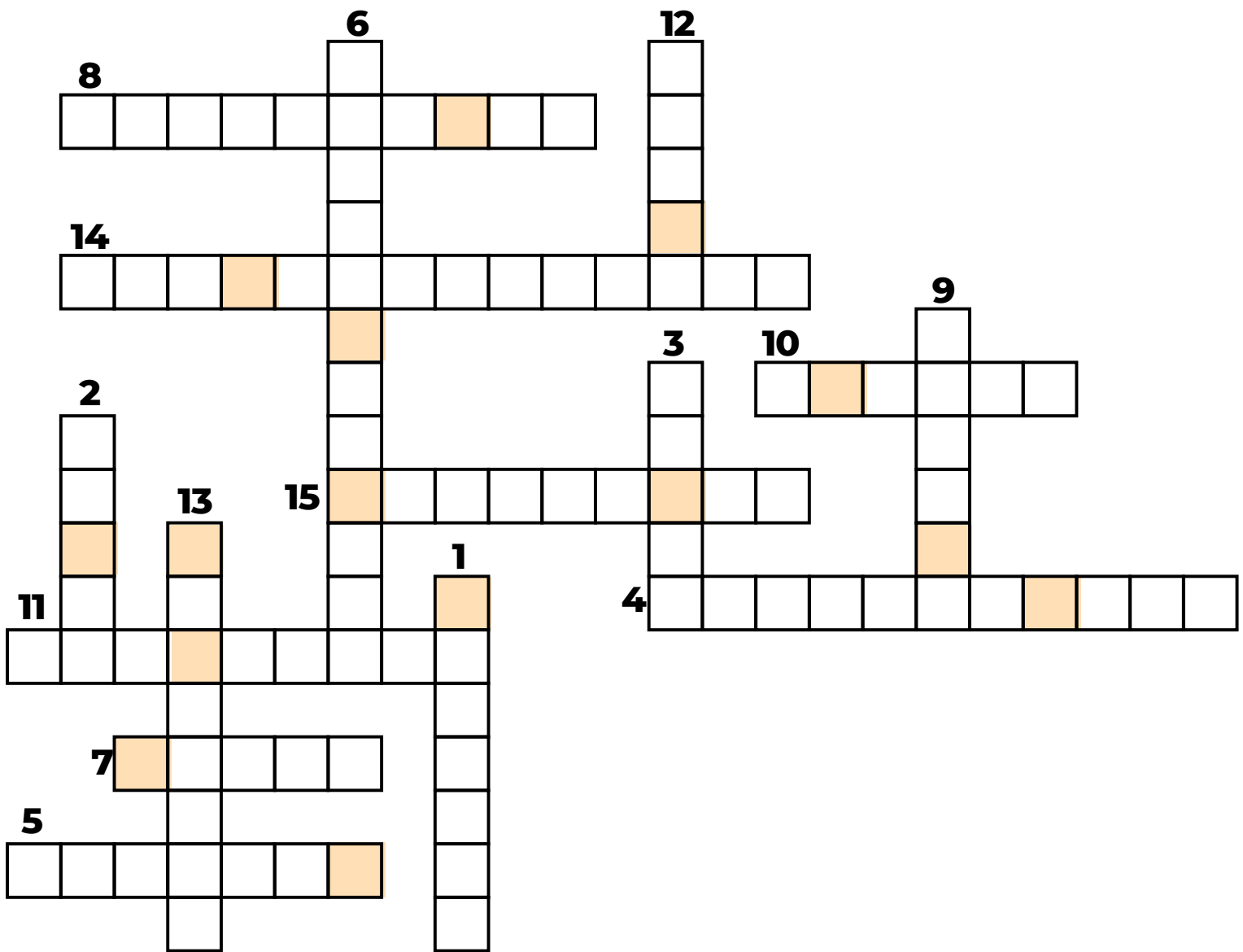
kurátorů, kteří se postarali o celek působící velmi kompaktně a přesto rozmanitě.

článek od školního časopisu Gymnazijně Virtuální Periodikum

Vojtěch Rotta

KŘÍŽOVKA

TAJENKA:

*Písmena z křížovky poskládejte podle pořadí slov, ve kterých se objevily.

*Vždy použijte jen první použité písmeno

1. Legendární televizní kartářka známá svými hláškami typu: „A jéje, to jsem se bála.“ nebo: „Tady vidím velký špatný.“
2. Hudební kanál obsahující hlavně dechovky a pofiderní videoklipy se jmenuje _____ TV
3. Příjmení autora výroku: „My european dream does not include a steak in the center of european commission which looks like a bubblebum and tastes like a bubblebum.“
4. Doplně: „Honzo, neschovávej se, už točíme.“ „Já se _____, já se přece ale vůbec _____.“
5. Doplně : „Já jsem si přišel hrát s _____.“
6. Hláška: „Chybovat je lidské, odpouštět je božské, ale já nejsem bůh.“ je z televizního pořadu název napište bez mezery
7. Dialog: - „Kočku mám doma.“
* „Kočku má doma. KOČKU! A jaký se ti líbí kluci třeba?“
- „Mourovatý.“
je z televizního pořadu
8. „Dělej, už jste tady měli bejt 4 minuty ty m*gore!“ zaznívá ve videu Svatba _____ název napište bez mezery
9. Doplně text písničky - „_____, chleba, čtyři rohlíky, k tomu segedínský guláš, čtyři knedlíky.“
10. Které slovo je spojované s Michaelou Jílkovou?
11. Slovo cheesecake bylo vysloveno jako: čiscejk, čisake, chesekake, žizekaky a číský dort v televizním pořadu
12. Kačenka o sobě prohlásila že je reinkarnovaný archanděl _____
13. Doplně větu, která zazněla v poslanecké sněmovně: „ _____ flákanec.“
14. Věta: „Mačkáš mi hada, d*bile!“ zazněla v televizní reality show název napište bez mezery
15. Paní Zdena pod kořenem zahřívala _____ _____. název napište s mezerou

Zašli nám vyplněnou křížovku na Instagram a vyhraješ arabské peníze z titulní strany minulého čísla.

O literatuře i jinde, než ve škole aneb Kafka očima současných umělců

Letošní rok se nese ve znamení sta let od úmrtí významného českého autora Franze Kafky. Není tedy překvapením, že akcí, které se k jeho osobě vážou, v nadcházejících měsících rozhodně nebude po málu. Zejména ve velkých městech lze narazit na zajímavé přednášky, divadelní hry či výstavy, které jsou různými způsoby s dílem onoho spisovatele spojeny.

Zájem o Kafkovo dílo ve mně poprvé vzbudila četba *Procesu* a *Proměny*, na základě čehož jsem se rozhodla vydat na jednu z akcí spojených s výročím a dozvědět se tak něco nového o této zajímavé osobnosti. Jednou z institucí, která pořádá akce vázané k tomuto výročí, je Ústav pro českou literaturu. Ten se celoročně věnuje přednáškovým cyklům s názvem *Literárněvědné fórum*, ve kterých představuje každý semestr nové téma. Pro letní semestr roku 2024 byl tedy přirozeně vybrán název *Kafka a česká literatura*.

Konkrétní přednáška, na kterou jsem se vydala, nesla název *Kafka a současní autoři*. Jednalo se o diskuzi následujících tří předních autorů české prózy, kteří debatovali o Kafkově vlivu na jejich tvorbu a také o pohledu na jeho dílo. Mezi ony hosty patřili Magdalena Platzová, jejíž nejnovější román *Život po Kafkovi* se věnuje zejména osudu Felice Bauerové, ale také dalších lidí, jež sehráli roli v Kafkově životě; dále pak Viktorie Hanišová, spisovatelka psychologické prózy, v níž najdeme motivy jako je mateřství, podivné rodinné vztahy či sebevražda; a nakonec Stanislav Biler, který za svůj environmentální a existenciální román *Destrukce* získal v roce 2022 cenu Magnesia Litera v kategorii próza.

Ústav pro českou literaturu AV ČR **Adalbert Stifter Verein** **BOHEMICUM Center for Czech Studies** **Czech Lit**

Literárněvědné fórum

Marek Nekula

Franz Kafka a exiloví autoři

Ve své přednášce si kladu jednak otázku, proč Franz Kafka v exilové literatuře hraje tak významnou roli, jednak otázku, jaké významy exiloví autoři s Kafkou spojují. V obou případech tedy jde o studii recepční. První otázka je obecná a v odpovědi na ni se dotkneme recepce Franze Kafky obecně, druhá otázka je specifická a v odpovědi na ni se i z časových důvodů omezím pouze na vybrané exilové autory. Z nich se omezují na autory, kteří odešli či byli odejiti do exilu po porážce pražského jara v roce 1968. Konkrétně si povšimnu Milana Kundery, Jiřího Gruši a především Libuše Moníkové, tedy autorů, u nichž navíc dříve nebo později došlo rovněž k jazykovému posunu a spolu s tím i změně modelového čtenáře a cílového publika. Texty se tak sice tematicky nadále vrací nebo mohou vracet k domovské zemi, neobrácí se však primárně k domácímu nebo exilovému publiku. To má samozřejmě vliv i na výběr a podání témat spojených s domovskou zemí, k nimž patří i Franz Kafka.

9. 4. 2024 17:00

Místo konání
Dolní sál Ústavu pro českou literaturu AV ČR, Na Florenci 3, Praha 1

Ú www.ucl.cas.cz

Otázky, kterými se autoři zabývali, byly různorodé – ze začátku se věnovali tomu, které Kafkovo dílo pro ně bylo nejzlomovější v závislosti na vlastní tvorbě. Dále se spisovatelé přesunuli k aspektům jeho psaní, které je oslovují. Dostali se také k věcem, které je na jeho tvorbě iritují, což byla například absence momentu překvapení po několikátém přečtení knih. Debatě se nevyhnulo ani rozebrání dvou nejznámějších děl – *Procesu* a *Proměny*. V případě *Procesu* se autoři nejprve zamýšleli nad tím, koho nebo co má soud zobrazovat.

Magdaleně Platzové se zdá být soudem samotný život a komunita, Viktorie Hanišová v něm naopak vidí Kafkova otce. Nejdéle se ovšem autoři věnovali motivu viny v knize, a to zejména tomu, jestli se jim hlavní postava K. jeví jako někdo, kdo je vinen a pokud ano, tak v jaké rovině lze o vině hovořit. Okrajově přišla řeč dokonce i na recepci a překladatelství Kafkova díla v Číně.

Přednáška rozhodně splnila má očekávání a rozšířila mi obzory. Přítomní autoři jsou zajisté velice inspirativními osobami, kterým smysl pro humor není cizí. Rozebírané otázky se vždy vhodně vztahovaly k věci. Jediné negativum přednášky byla její délka, neboť nebyl na všechny otázky dostatečný prostor. Nedošlo například na otázku o postupech v Kafkově psaní, které by dnes nebylo možné opakovat; otázkou ovšem zůstává,

jestli je zabývání se tématy této povahy vhodné. Kdyby měli autoři k dispozici být jen o půl hodiny navíc, zdála by se mi být diskuze kompletnější.

Kafka a současní autoři však není poslední přednáškou letního semestru *Literárněvědného fóra*, můžeme se totiž těšit ještě na tři přednášky na podobná témata. Nejbližší se koná 9. dubna na téma *Kafka a exiloví autoři*. Jejich návštěvu mohu jedině doporučit, protože vám mohou mimo jiné představit rozdílné pohledy na věc. V žádném případě se nenechte odradit pocitem, že pro vás na podobných přednáškách není místo. Zajímáte-li se o literaturu, tak neváhejte, vystupte ze své komfortní zóny a na jednu z přednášek doražte.

Eva Vacková

SLEDUJ NÁS NA INSTAGRAMU!

Najdeš tam fotky z našich akcí, valentýnky a mnohem více...

Swipe left, swipe right: jak nás ovládá instagram?

Žijeme ve světě, ve kterém se sociální sítě staly naším druhým domovem. Ve chvíli, kdy jako prestižní student nemáme nic na práci, automaticky otevíráme pod lavicí Instagram a zjišťujeme, zda se náhodou neudálo něco nového. Ale pojďme se podívat na to, jaký mají sociální sítě vliv na naši sebedůvěru.

Některé studie tvrdí, že trávení času na sociálních sítích je jako vitamin pro duševní pohodu. Výrazně větší množství odborníků je však proti a naznačuje, že sítě mají spíše negativní dopad. Zdá se, že časté „surfování“ nás může nahnat do pasti porovnávání se s ostatními. Zajímavé je, že názory ostatních, ať už jsou to přátelé či veřejnost, mají ohromný vliv na to, jak sami sebe hodnotíme.

„Socky“ nejsou jen prostředkem pro komunikaci s ostatními, ale i zrcadlo, jež může nevědomě ukazovat naše skryté nedostatky. Kliknutí na tlačítko „publikovat“ je buď příležitostí ke zvýšení, nebo naopak otřesu našeho sebedůvěry. Mnohdy se pod tlakem okolí nebo potřeby sdílet svůj život na veřejnosti snažíme prezentovat ideální verzi sebe sama. Často jsou to však jen střípky autenticity a reality, které se na sociálních sítích skutečně ukazují.

Z malého výzkumu, který jsme prováděly v rámci projektu Ambassador, jsme zjistily hned několik skutečností. Kupříkladu 51 z 90 respondentů odpovědělo kladně na otázku, zda by sledování života ostatních uživatelů mohlo být jednou z příčin jejich nízkého sebedůvěry. To je neobyčejně vysoké číslo, které nás nutí zamyslet se nad tím, jak moc jsou naše myšlenky a pocity ovlivněny virtuálním světem.

V diskuzi, která následovala po analýze dat, jsme objevily zajímavou shodu. Většina účastníků souhlasila, že příspěvky na sociálních sítích vytvářejí nerealistická očekávání a tlačí nás do srovnávání se s ostatními. Tento tlak může způsobit rozkol mezi tím, jak se cítíme, a jak bychom chtěli být vnímáni ve virtuálním světě.

Možná bychom tedy měli přestat přistupovat k Instagramu jako k místu, díky kterému se můžeme zviditelnit a stát se slavnými, ale spíše ho brát jako nekonečnou sbírku memes, která nám občas vykouzlí úsměv na tváři.

Ve výsledku je to stejně jen virtuální svět plný pixelů a filtrů, zatímco skutečné úspěchy a radosti jsou mnohem živější a barevnější. Takže odložte na chvíli snahu o nejvyšší počet lajků, i když to znamená, že naše selfie nebudou mít tak perfektní osvětlení.

Majda Kozlová

Nemám to vědecky podložené, ale to je jedno: rozhovor s Michalem Štorkem

Jeden z novějších přírůstků v arabském učitelském sboru, absolvent našeho gymnázia a čerstvý magistr Michal Štorek nám poskytl rozhovor, ve kterém kromě svých studentských let probíráme i rasismus, návykové látky nebo životní vzory.

Vy jste teď nově magistr, jaké to je?

Je to skvělé, protože mi odpadlo hrozně moc povinností. Nemusím psát diplomovou práci, učit se na státnice, jezdit na fakultu, dělat seminární práce a můžu se naplno věnovat práci.

Plánujete nějaké další studium?

Neplánuju. Možná se časem něco objeví, ale to si zatím nechám pro sebe.

„BUĎ BUDEME NEJLEPŠÍ, A KDYŽ NEBUDEME NEJLEPŠÍ, TAK UMŘEME.“

V našem podcastu v září jste mluvil o své radosti z toho, že jste třídním učitelem. Jak jste na tom se třídou po půl roce?

Já doufám, že dobře. Doufám, že se mi podařilo vytvořit skvělý kolektiv. Nerad bych něco propálil, ale dělali jsme i sociomapping, což je taková aktivita, kterou nabízí školní poradenské pracoviště a výsledky dopadly velmi dobře. Takže co se týče tvorby kolektivu a identity 1. D, vyšlo to docela dobře. Člověk samozřejmě musí shánět ty omluvný listy a tak dále. Já jsem hodně přísný na svojí třídu, ale člověk přece jen musí držet určitou linii.

Takže si myslíte, že to, jak vypadá kolektiv vaší třídy, je vaše zásluha?

Jo, já vycházím z toho, co mi řekli na fakultě. Možná jsem naivní, ale řekli nám, že v prváku ten kolektiv tvoří učitel. Žáci mohou být jakýkoliv, ale učitel je ten klíčový faktor. Čím jsou ti žáci starší, tím menší vliv na ně učitel má. Takže já vycházím z toho, že mám, obzvláště ten první půlrok, extrémně zásadní roli. A podle toho jsem se zařídil.

A opravdu si myslíte, že je 1. D nejlepší?

No, byl bych zrádce, kdybych si to nemyslel, ale tady jde spíš o tu ideu. Spousta lidí špatně chápe, jak to myslím. Já mám filosofii postavenou na tom, že člověk musí mít ideál té nejlepšnosti. Není to o tom „buď budeme nejlepší, a když nebudeme nejlepší, tak umřeme.“

Protože pokud se člověk bude snažit být nejlepší a nepovede se mu to, tak bude alespoň velmi dobrý, a tak na tom bude stále pozitivně. Pokud by se člověk snažil být třeba jenom průměrný nebo dobrý, tak poté by neměl kam spadnout.

Myslíte si, že ta filosofie je aplikovatelná na všechny žáky?

Ano, ale zároveň je nutné počítat s tím, že každý člověk je jiný. Někomu to může být na začátku třeba nepříjemné, to si nedělám iluze. Ale behaviorismus nám říká, že člověk se může naučit všemu.

Vy jste tady na škole i studoval. Změnilo se tu něco od té doby?

Osobně si myslím, že teď je ten systém mnohem benevolentnější, než byl za nás. A to je jen šest let. Například, když se bavíme o domlouvání testů, takový typický příklad. Dneska žáci často přijdou a řeknou: „My píšeme tady test, tady test, tady test.“ To se za nás vůbec nedělo. My jsme psali testy jeden za druhým a nikdo s tím učitelem nepolemizoval. Nikdo neříkal, jestli toho má moc nebo ne, nebo určitě ne v takové míře. A učitelé jsou v tomhle podle mě mnohem tolerantnější.

A je to dobře, nebo špatně?

Těžko říct. Asi je potřeba, aby se žákům na škole dobře žilo, a poté tu budou úspěšnější. Na straně druhé musíme vědět, že když se uberou drsné podmínky, tak to člověka může dovést k určité letargii. K tomu, že nebude tak efektivní. Možná si i říkám, že by bylo potřeba tu lašku mít fakt vysoko. Ale taky člověk nemůže žít odtržený od reality, a říkat: „Tak tady bude laška taková a kdo to nezvládne, tak ať jde radši na učňák nebo na průmyslovku.“ Člověk musí všechno brát v kontextu. Ale možná jsou těžší podmínky lepší.

„PAN KOLEGA KVAJSAR JE SKVĚLÝ KABINETNÍK A VŽDYCKY MOUDŘE POHOVOŘÍME.“

Takže vy svým studentům dáváte ty těžší podmínky?

Záleží. Třeba oproti minulým dobám dělám to, že dávám testy A, B, C, D na jedné straně, kde může být více správných odpovědí, a za špatně zakroužkovanou se odebírá čtvrt bodu. Na druhé straně je deset otevřených otázek, kam žáci musí něco napsat. A opět ten systém bonusových bodů. Kdo chodí na moje hodiny, tak to určitě zná. A jinak sám sebe bych asi ohodnotil jako přísného učitele.

K nám se dostalo, že v jednom vašem testu bylo za úkol vypsát rasistické výrazy. V čem je tohle pro studenty přínosné?

Domnívám se, že pokud člověk chce poznat, co to je rasismus, musí si zároveň uvědomit, jaká slova jsou rasistická. Pokud někdo nebude vědět, co to jsou rasistická slova a bude hovořit o rasismu jako o nějaké abstraktní ideologii, kterou v životě neviděl a neví, jak to vypadá, tak si to špatně představí. Jsem si samozřejmě vědom, že to může být pro někoho kontroverzní, není to třeba pro něj příjemné, ale musí si být vědom toho, že ty slova existují a musí je být schopen pojmenovat. Jinak by se o nich nedalo hovořit.

Takže správná odpověď na tuto otázku není „nechci odpovídat“?

No, úplně ne. Pokud za mnou ten žák přijde a zeptá se, tak jsme schopni se nějak domluvit. Ale pokud to nechá být, tak má smůlu.

Kdybyste si mohl nechat jednu svou vlastnost, jaká by to byla?

To je složité. No, nevím, možná urputnost.

Čeho se nejvíc bojíte?

Toho, že se budu mít špatně. Že dostanu nějakou nemoc, nebo že se mi stane něco špatného.

Jaké je sdílet kabinet s panem profesorem Kvajsarem?

Vynikající, pan kolega Kvajsar je skvělý kabinetník a vždycky moudře pohovoříme. On je velice zkušený profesor, takže my diskutujeme, bavíme se o různých věcech. Pan profesor mi předává zkušenosti staršího kolegy, já mu naopak zase poradím, jakým způsobem žije ta mladší generace. Tato symbióza podle mě funguje.

Proč zastáváte názor, že alkohol je lepší než marihuana?

No, tak zaprvé si myslím, že marihuana je úplně svinstvo. Já vycházím z toho, a teďka mi spousta čtenářů může říct, že to nemám vědecky podložené, ale to je jedno. V podstatě my víme, že alkohol je tady delší dobu. Alkohol je tady tisíce let dozadu, i třeba v pravěku. Bylo tady mimochodem pravěké sídliště, a přišel jsem třeba na to, že alkoholické nápoje se vytvářely i v této lokalitě. Zatímco marihuana sem prostě nepatří.

„MARIHUANA JE ÚPLNÝ SVINSTVO.“

Co se týče toho alkoholu, v Česku je hodně tolerován. Myslíte si, že je to takhle správně?

Myslím si, že ta tolerance v českých zemích není dobrá, je to průšvih. Třeba víme, že v lednu bylo podle nějaké statistiky chyceno nejvíce řidičů pod vlivem alkoholu od roku 1989. Rozhodně si nemyslím, že je dobrý nápad, aby se alkohol bral jako modla. A mně to občas bývá předhazováno, že když řeknu něco proti drogám, tak mi někdo řekne: „No, tak ty se zastáváš alkoholu.“ Ale to není pravda.

Takže nesympatizujete s žádnými návykovými látkami?

Nesympatizuju. Jak by řekla paní profesorka Hogenová, člověk by se měl naučit žít ze svého pramene. (Paní profesorka Hogenová je jedna z největších filosofek v České republice.)

Tak zase trošku z jiného soudku, kdo je váš životní vzor?

No, tak obecně jsou to lidi, kteří jsou pracovití, jsou to lidi, co něco v životě dokázali. No, já bych nerad byl konkrétní, to si možná nechám pro sebe.

Takže je to někdo tady od nás z gymnázia?

Taky.

Co pro vás znamená v životě něco dokázat?

To, abych na konci života byl schopen si říct: „Jo, prožil jsem dobrou život.“ Teď to může znít trochu vtipně, ale pozná se to podle toho, kdo by mi šel na pohřeb. Pokud by mi na pohřeb šlo hodně lidí a ten člověk, který by tam přednášel pohřební řeč by říkal: „Jo, tadyten Michal Štorek žil dobře, udělal tohle, támhleto.“ Pokud by se o mně mluvilo v dobrém, tak to je podle mě charakteristika úspěšnosti. Ale opět, to není na mně, to já už neovlivním, co by ti lidi o mně po mé smrti řekli. Člověk může být ovlivněn tou představou „o mrtvých jenom dobře“, to je také riziko.

Kdyby existovala možnost neumřít, zvolil byste ji?

Ano. Já bych chtěl být nesmrtelný. Možná je to tím, že mám trošku obavy z toho, co nastane po smrti.

„PO SMRTI BY BYLO DOBRÉ, KDYBY SE MI DAŘILO...“

A co si myslíte, že je po smrti?

To právě vůbec nevím. Je to taková zvláštní představa, že člověk usne nebo zemře. Tak třeba by se člověk narodil znovu, těžko říct, ale nevím, jestli to je úplně pravda.

Co byste chtěl, aby bylo po smrti?

Po smrti by bylo dobré, kdyby se mi dařilo všechno, co bych chtěl.

Takže byste chtěl žít v ráji?

V podstatě by to mohlo vypadat jako teď, ale úplně všechno by se mi dařilo. To je podle mě taková fajn představa.

A nebyla by to nuda?

Možná jo, těžko říct, ale třeba taky ne.

Myslíte si, že studenti na Arabské mají dostatečný prostor pro seberozvoj?

Co to znamená? Já pod pojmem seberozvoj chápu to, že ten člověk rozvíjí svoje duševní schopnosti, znalosti, fyzickou schránku a podle mě studenti tu možnost mají. Nebo já jsem ji aspoň měl. Nikdy jsem si nestěžoval na to, že bych ten prostor neměl.

Byl jste ten student, který se soustředil na věci, které ho zajímaly a ty ostatní nechával být, nebo jste měl nějakou ambici zvládat všechno?

Vždycky jsem měl ambici zvládat všechno, ale nikdy jsem neměl pocit, že by mně ten gympl bral volný čas. Já jsem to bral jako danost, že jsem prostě šel na gympl. Jasně, taky mě štvaly testy, třeba jsem se jako humáč musel učit na matematiku, chemii a biologii. Nikdy jsem ale nenadával na školu, že by mi něco brala, to ne.

Proč jste se rozhodl jít učit?

Já už si to přesně nepamatuju, ale vždycky, když jsem se s někým bavil, s babičkou, rodiči nebo kamarády, tak mi všichni říkali: „Jó, ty to tak hezky vysvětluješ, ty bys mohl jít na učitele.“ Tak jsem si říkal, že je to zajímavá představa, zároveň si pamatuju moment ze základky, kdy jsem seděl u stolu a říkal jsem si: „Jaký by to tak bylo, kdybych byl na druhý straně barikády?“

Setkal jste se někdy se šikanou? Třeba v nějakém kolektivu, nemyslím to jenom na vaši osobu.

Setkal, já klidně řeknu i osobně, samozřejmě. Tehdy byly blbý telefony, ale třeba ve třetí třídě mě chtěli nějaký lidi natáčet. Nevím, jestli to jen předstírali a chtěli mě naštvat, ale to jsem vnímal jako šikanu. A řešil jsem to.

Jednoho mého kamaráda dost sejmuli od šestý do devátý třídy, to nebylo úplně pěkný. A největší sranda je, že jsem toho jednoho jedince viděl v televizi, jak tam hovoří o tom, že se má lidem pomáhat.

Kdo byl váš oblíbený učitel?

Těch bylo více. Ten nejvíc top? Já to propálím, můj největší vzor i v učitelství je paní profesorka Horáčková. Ona byla moje třídní a já jsem si říkal, že chci učit jako ona. Ale jak se říká, dvakrát do jedné řeky nevstoupíš, nikdy to nebude přes kopírák stejné, ale určitý ideál to byl, je a bude. Je hezké, že jsme teď kolegové, můžeme sdílet učitelské metody a tak.

Pavla Chalupová a Eliška Doležilková

Každoroční maturantskej mošpit aneb neuklouzni na louži krve

Další rok, další ples... Ani tento rok nezklamaly tradice a zvyky, které od vedení, maturantů a učitelů očekáváme.

Ano, ani tento rok se nedalo dýchat v Lucerně a ano, pořád se musí platit v hotovosti. Někdy si říkám, jestli vůbec má cenu dělat ples i nadále v Lucerně. Možná by bylo lepší ho udělat v náhodném kulturáku na Braškově, protože se vsadím, že větrání mají lepší.

Každopádně ovzduší stranou, bylo to fajn. Jedno z překvapení, které studenty čekalo, bylo choreografické vystoupení našeho vedení. Pokud jste tento poklad mohli vidět na vlastní oči, rozhodně bude patřit k vašim top 10 zážitkům z naší školy. Kdo by nechtěl vidět Haminu tančit jako laň na parketě. Pak přišly na řadu takové ty rituální tradice typu nástup prvků, stužkování...

Nástup čtvrtáků byl aspoň trochu osvěžení oněch přeformálních tradic hraníciích s nudnou šarádou, která je pozůstatkem několik set let starých kulturních zvyků. Každá třída měla svůj unikátní nástup, který si sama vymyslela a nacvičila. Třídy zakomponovaly i své třídní učitele. Nechyběla princezna Šebková, preceptor z Popelky Korfová, ani tajný

agent Šlegerová. Pak přišlo dlouhé šerpování a tanec s učiteli.

Fotografové litali ze všech stran a snažili se zachytit každičkový detail šatů a obleků, které se promenádovaly na tanečním parketu se slavnostními šerpami.

Pak přišla dlouhá taneční pauza, při které se mohlo volně na parket. No a že se teda šlo! Taneční podlaha Lucerny nezůstala ani na chvíli prázdná. Zájem o tanec měli lidé snad víc než obvykle. Z tance maturantů s rodiči se dokonce stala naprosto šílená motanice připomínající moshpit vesnické rockové kapely a věřte mi, že v těch Malešicích mi to stačilo. Dokonce při další písničce jsme narazili na větší stopy krve, které odhaduju na rozbitý nos, každopádně jako zpeštění supr.

Na plese nechyběl fotokoutek, videokoutek, a možná ještě nějaký další koutek, upřímně mi tohle možná přijde až moc zaměřitěly. Proti fotokoutku nic nemám, ale cedule typu „Jsem milionář“ a „Nechceš mi udělat... maturitu?“ to fakt asi není můj styl.

Jako poslední bod plesového programu, mimo popůlnoční dotancovačky, bylo takzvané půlnoční překvapení. Musím říct, že letos se docela povedlo. Not to toot my own horn, ale naše třídy fakt zazářily.

Ples byl vcelku úspěch, samozřejmě tu je i co vytknout, ale nakonec jsou všechny ty tradice docela fajn. Rozhodně jít na ples Arabský je zážitek a nenechám si ho ujít ani příští rok.

Adam Biben

Moser a Plecháč

Ve Stavovském divadle byly předány ceny Czech Grand Design za loňský rok. Kdo vyhrál?

Vítěze vybírá Akademie designu České republiky, která se skládá ze 62 osobností z řad českých i zahraničních kurátorů, galeristů, publicistů a teoretiků designu. Hlasují prostě ti, kteří jsou odborníky ve svém oboru.

Ceny jsou udíleny za mimořádná díla uplynulého roku v celkem osmi kategoriích: produktový design, móda, šperk, grafický design, fotografie, ilustrace, výrobce a objev roku.

A proč design?

Design lze vnímat jako utváření životního stylu, jako potřebu obklopovat se věcmi nejen funkčními, ale i krásnými, vytvořenými s nápadem a kreativitou.

Je hezké vidět, že v dnešní uspěchané době, kdy člověk řeší hlavně praktické využití výrobků, např. aby vysavač vysával a fén fěnoval, jsou lidé, kteří věnují pozornost také estetické stránce produktu, tedy aby nám vyhovoval po všech stránkách.

Krásně navržené předměty mohou být nejen pohodlné, ale mohou také zlepšit naši pochmurnou náladu, vyvolat dobrý pocit, což má vliv na naši psychiku a celkovou kvalitu života. Také se tím tříbí a kultivuje náš upadající vkus.

A kdo vyhrál?

Absolutním vítězem se stal zkušený designér Jan Plecháč za kolekci váz a nápojového skla Duše lesa, které navrhl pro karlovarskou sklárnu Moser. Osobně mě velmi těší, že značka Moser, která si potrpí na tradici, oslovuje dnešní mladé umělce, a ukazuje tak směřování do budoucna.

A co říci závěrem?

Zvítězili vlastně všichni, kteří dělají svou práci s láskou, s pokorou a respektem k řemeslu, a to platí obecně ve všech profesích. Věřím, že mezi oceněnými najdete inspiraci i vy. Hodně kreativity a dobrých nápadů nám všem!

Ivana Vondráčková

RUDÁ ZÁŘE NAD ARABSKOU

Čtrnáctého února ve večerních hodinách byla v tělocvičně spatřena rudá záře. Po bližším přezkoumání došlo k objevu, že se na Arabské chystá PŘEVROT.

Stoupenci komunistických myšlenek se sešli ve velké tělocvičně, aby prodiskutovali taktiky k převzetí moci nad gymnáziem. Na tajné noční schůzi pronesl vůdce skupiny, soudruh Jedinec, proslov, ve kterém se dožadoval možnosti neomezených přídavek na obědě, snížení cen v bufetu a nahrazení zvonění písní Budujeme.

Mezi další požadavky KSGA (Komunistická strana Gymnázia Arabská) patří přejmenování projektu Social Arabská na Socialist Arabská a zkollektivizování nezávislého tisku. (!)

Podle zdroje, který si nepřeje být jmenován, chce vůdce skupiny díky svému tahu na branku a dobrým fyzickým schopnostem infiltrovat komunistické myšlenky mezi studentstvo.

Soudruh Jedinec okomentoval celou situaci velmi stroze: „Dělníci jsou ti nejhlupejší lidé na světě,“ směje se, zatímco, co již potřetí za týden vyměňuje propagandistické plakáty, které byly „zvandalizovány buržoazními živly“.

O možném zapletení vedení školy do komunistického počínání může svědčit i nápadná podobnost loga školy se symbolem komunismu - srpem a kladivem. Po konfrontaci vedení s touto teorií se redakci bohužel nedostala odpověď.

Dle dostupných informací je velmi pravděpodobné, že schůzka pedagogického sboru, která se konala 7. března na sklonku 4. hodiny, byla reakcí vedení na houstnoucí atmosféru mezi studenty a zaměstnanci školy.

Některé zdroje dokonce hovoří o vyjednávání mezi ředitelkou a soudruhy o podmínkách převzetí moci.

Součástí chystaného převratu má být i ovládnutí vrátnice. Revolucionáři chtějí na gymnázium vpouštět pouze komunisticky smýšlející studenty a očistit ho tak od buržoazních vrstev.

Podle nejnovějších informací se této skupině podařilo přesvědčit o komunistických myšlenkách studenty programátorské větve, kteří se chystají nabourat do školního rozhlasu. Je tedy pouze otázkou času, kdy se po chodbách školy rozezná slova: „Právě se vracím z ředitelny od vedení školy. Mohu vám sdělit, že paní ředitelka všechny mé návrhy přijala.“

Majda Majnerová

© Prestižní student 2024

Číslo dvacáté

@prestiznistudent

Předej prosím časopis
někomu dalšímu.

